

NICOLA MAY

*Ik zie je in
Cockleberry
Bay*

ROMAN

Nicola May

Ik zie je in
Cockleberry Bay

Cockleberry Bay-serie – deel 2

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

‘O Titch, waarom heb je niet gewoon een ambulance gebeld?’

‘Dat heb ik gedaan, maar het duurt altijd even voordat die de Bay bereikt en ik wist dat jij waarschijnlijk precies zou weten wat ik moest doen. Sorry, Rose. Ohhh...’

Hot Dog, Rosa Smiths overenthousiaste teckel, rende nerveus piepend door de winkel en hijgde al net zo zwaar als de jonge vrouw die op het punt stond van haar eerste kindje te bevallen.

‘Hot, kun je daar alsjeblieft mee ophouden?’ beet Rosa hem door de zenuwen net iets venijniger dan gewoonlijk toe. Ze pakte de hand van haar vriendin vast en zei op zo kalm mogelijke toon: ‘Kom, dan lopen we samen naar boven.’

‘Nee! Nee, ik kan me echt niet bewegen.’ Titch stond voorovergebogen achter de kassa en klemde haar vingers om de rand van de houten balie heen. ‘O nee – volgens mij heb ik al persweën!’

‘Shit! Oké, oké, geen paniek.’ Rosa draaide razendsnel het bordje op de voordeur van de winkel om naar *Gesloten*. Toen haalde ze het grootste en zachtste hondenkussen dat ze kon vinden uit een van de schappen en hielp ze haar vriendin te gaan liggen. Vervolgens rende ze naar het keukentje achter de winkel om een handvol theedoeken te pakken.

Terwijl ze Titch’ onderkleding zo voorzichtig mogelijk probeerde uit te trekken, zei Rosa: ‘Oké, begin maar met de ademhalings-oefeningen die je tijdens je zwangerschapskursus geleerd hebt.’

‘Dat zou ik best willen doen, maar ik heb helemaal geen cursus gevolgd. Ahhh!’ Titch kermde en kronkelde van de pijn. De tra-

nen stroomden inmiddels vrijelijk over haar vuurrode wangen.

‘Luister, lieverd, je moet nog heel even volhouden. De ambulance komt eraan en ik heb in mijn leven meer dan genoeg ziekenhuisseries gezien om je tot die tijd door de ergste pijn heen te kunnen loodsen.’

‘Au! Geen... grappen maken,’ pufte Titch. Het zweet stond op haar voorhoofd. Toen de volgende hevige wee haar kleine lichaam overnam, begon ze te schelden alsof haar leven ervan afhing.

Voordat ze het wisten, werd de heldere ochtendlucht prachtig blauw en klonk er een gekrijs dat zelfs dat van de zeemeeuwen overstemde toen Theodore Ronnie Whittaker in Cockleberry Bay ter wereld kwam.

1

Rosa trok de deur van de winkel achter zich dicht en ademde de frisse zeelucht diep in. Hot kon overduidelijk niet wachten om een flink stuk te gaan wandelen en rende kwispelend en keffend aan zijn riem tussen haar benen door.

Het voelde misschien alsof zij en haar trouwe viervoeter nog maar pas in Devon waren aangekomen, maar in werkelijkheid was het al maanden geleden dat ze hier met een oud leren koffertje en een vuilniszak vol kleren was gearriveerd. Er was de afgelopen tijd zoveel gebeurd dat het haast een droom leek. De woorden van de Londense notaris die haar van haar erfenis op de hoogte had gesteld, stonden voor altijd in haar geheugen gegrift.

‘U, mevrouw Larkin, bent nu de officiële eigenaresse van de Corner Shop in Cockleberry Bay.’

De winkel en het appartement erboven hadden voor haar komst vijf jaar leeggestaan en konden dus wel een opknappbeurt gebruiken. Gelukkig had Rosa ook wat geld geërfd en dat had ze gebruikt om het pand goed schoon te maken en haar eerste winkelvoorraad te kopen. Ze verkocht voornamelijk spullen voor huisdieren, aangezien ze zelf een hond had en vrijwel niks van andere zaken afwist.

Rosa was opgegroeid in opvanghuizen en dus had ze in eerste instantie geen idee gehad wie haar deze fantastische kans had gegeven. Hoewel ze daar natuurlijk erg nieuwsgierig naar was, duurde het even voordat ze er dankzij een stapel geheime brieven achter kwam wie haar mysterieuze weldoener was. Via de tragi-

sche liefdesgeschiedenis van de schrijvers van de brieven ontdekte ze eindelijk hoe haar stamboom eruitzag, wat een behoorlijke schok voor haar geweest was. Inmiddels voelde ze zich echter meer dan thuis in Cockleberry Bay.

Terwijl ze met haar geliefde teckel vrolijk de steile heuvel naar het strand afdaalde, nam Rosa de schilderachtige felgekleurde huisjes waar ze langskwam in zich op. De etalages van de winkels waren prachtig versierd en uit de eetcafés kwamen de heerlijkste geuren. Rosa gaf haar ogen uitgebreid de kost en bedacht dat ze haar eigen winkel misschien ook maar eens op de komende feestdrukte moest voorbereiden. Naast spullen voor huisdieren verkocht ze ook de nodige snuisterijen voor kinderen en ze moest nodig wat nieuwe voorraad bestellen.

Als iemand haar vorig jaar verteld had dat ze zich hier nu al zo thuis zou voelen, had ze dat waarschijnlijk nooit geloofd.

Titch manoeuvreerde haar tweedehands kinderwagen ietwat onhandig de winkel in. Zodra ze Rosa zag, wreef ze met haar hand over haar wang.

‘Ik dacht dat ik best voor een baby zou kunnen zorgen, maar wat haalde ik me in vredesnaam in mijn hoofd? Mijn leven is één grote nachtmerrie. Theo slaapt amper en zodra hij wakker wordt, heeft hij honger en zuigt hij zo hard aan mijn tepels dat ze er bijna af vliegen. Je wilt niet weten hoeveel pijn dat doet.’

‘Tja, dat doen baby’s nu eenmaal, hè?’ Rosa glimlachte. ‘Kom, ga maar achter de balie zitten. Wil je iets warms drinken?’

‘Ik wil iets alcoholisch drinken.’

‘Titch, het is nog maar tien uur. Ik zet wel een kop thee voor je, goed? Hot en ik missen je allebei verschrikkelijk. Misschien beurt dat je een beetje op?’

Zodra hij zijn naam hoorde, kwam de kleine teckel tevoorschijn en blafte hij vrolijk naar Titch. Hij snuffelde uitgebreid aan de

kinderwagen en tilde toen bijna zijn achterpoot op om tegen een van de zanderige wielen te plassen, maar daar kon Rosa hem nog net van weerhouden. Zodra zijn bazin hem een strenge blik toewierp, trok hij zich terug in zijn schapenwollen mandje in de hoek van de winkel.

‘Binnen de kortste keren sta ik weer achter de kassa, maak je maar geen zorgen, meneer Worst,’ zei Titch glimlachend.

‘Gelukkig is hij doodmoe. Ik heb net een stuk met hem over het strand gelopen en daar heeft hij flink achter de meeuwen aan gejaagd.’

‘Ik had waarschijnlijk ook beter een hond kunnen nemen dan een baby.’

‘O Titch, dat meen je toch helemaal niet. En het lijkt me voor jullie allebei beter als je voorlopig nog even thuisblijft om iets langer van die kleine schat te genieten. Hij is immers pas vier weken oud, toch?’

‘Hm. Eigenlijk wilde ik je vragen of ik volgende week niet weer aan het werk zou kunnen?’ vroeg Titch snel. ‘Als je het tenminste niet erg vindt dat ik Theo meeneem naar de winkel. Ik kan zijn bedje van de wagen losmaken en dan kan hij boven slapen. Ik heb het op zich prima naar mijn zin bij mijn moeder, maar uiteindelijk wil ik toch mijn eigen appartementje voor ons zien te vinden. We hebben de afgelopen tijd tenslotte niet voor niets zo hard gespaard.’

‘Ik kan je hulp hier natuurlijk goed gebruiken, maar weet je wel zeker dat je alweer aan de slag wilt?’

‘Honderd procent. Als ik voorlopig parttime werk, kan ik hem gewoon blijven voeden en waarschijnlijk kan mijn moeder ook best af en toe op hem passen.’

‘Oké, laten we het dan maar gewoon proberen. Al denk ik wel dat je misschien wat onderschat hoe moe je zult zijn.’

‘Sinds wanneer weet jij als zesentwintigjarige kinderloze win-

keleigenaresse alles over het moederschap?’

‘Nou ja, ik was er natuurlijk wel bij toen Theo hier in de winkel geboren werd en heb daardoor wel enige kennis opgedaan.’ Met een diepe zucht dacht ze aan de gebeurtenis terug. ‘Dat was me het dagje wel.’

‘Dat kun je wel zeggen.’ Titch pakte haar hand. ‘En ik zal je altijd dankbaar zijn voor wat je toen voor me gedaan hebt. Als ik gelovig was, zou ik je misschien zelfs vragen of je Theo’s peetmoeder wilde zijn.’

‘Dank je.’ Rosa glimlachte. ‘Misschien kan ik zijn spirituele moeder wel zijn. Je weet immers dat ik er altijd voor jullie allebei zal zijn.’

‘Hou alsjeblieft op, straks begin ik nog te huilen. Voor mijn zwangerschap was ik misschien een harde tante, maar nu word ik zelfs van de kleinste dingen al emotioneel.’

Op dat moment liet de kleine Theo van zich horen en keek Rosa nieuwsgierig in de wagen. ‘Wat is het toch een schatje.’ Ze aaide voorzichtig over zijn donkere krulletjes en getinte huid. ‘Het was wel een flinke opluchting dat hij geen blanke huid en rood haar bleek te hebben, hè?’

‘Absoluut. Ik ben ontzettend blij dat hij helemaal niks met Seb Watkins te maken heeft,’ zei Titch. ‘Tijdens mijn zwangerschap was ik stiekem doodsbang dat ik dankzij die eikel nooit van mijn kind zou kunnen houden.’

‘Daar maakte ik me inderdaad ook nogal zorgen over.’

Titch legde voorzichtig het dekentje van de baby goed. ‘Ondanks het slaaptkort, mijn pijnlijke tepels en mijn ontplofte kruis, ben ik echt ontzettend blij dat Theodore Ronnie Whittaker er is. Hij is het beste wat me ooit is overkomen. Als ik ware liefde in woorden zou kunnen vatten, zou dit het zijn.’

‘Ronnie is wel een wat aparte naam, maar toch erg mooi.’

‘Zo heette mijn broertje.’

‘Ach, sorry, natuurlijk.’ Rosa wist dat Ronnie veel te jong overleden was. ‘Wat prachtig dat je Theo naar hem vernoemd hebt, en hij is zo ontzettend lief,’ kigde ze. ‘Maar als Seb zijn vader niet is, wie is dat dan wel?’

‘Een man die ik tijdens een vrijgezellenfeest in de Ship ben tegengekomen – volgens mij kwam hij uit Wales.’ Titch kreunde toen ze zich die avond herinnerde. ‘Het was karaokeavond en hij zong “All I Want For Christmas Is You”. Vlak voor we met elkaar naar bed gingen, probeerde hij nog een kerstbal aan zijn enorme chocoladelul te hangen.’

‘Titch! Zoiets zeg je toch niet.’

‘Waarom niet? Ik word er zo moe van dat je tegenwoordig niks meer kunt zeggen zonder iemand te beledigen. Iedereen is zo belachelijk snel op zijn teentjes getrapt.’

‘Nou, zo te horen had Theo’s vader in ieder geval wel gevoel voor humor.’ Rosa grijnsde. Toen schoot er opeens een vreselijke gedachte door haar hoofd en keek ze Titch met grote ogen aan. ‘Je bent toch hopelijk niet met de bruidegom naar bed geweest?’

‘Ik maak misschien weleens twijfelachtige keuzes, maar zo erg is het nu ook weer niet met me gesteld. Of nou ja, eigenlijk was het destijds wel zo erg met me gesteld. Maar goed, de laatste tijd probeer ik me iets beter te gedragen. Ik wil mijn kleine een goed leven kunnen geven en dus lijkt het me voorlopig beter om mannen zo veel mogelijk te vermijden.’

‘Dat denk je nu misschien, maar als je eenmaal hersteld bent van de bevalling...’

‘Nee, Rose. Ik meen het echt.’

Rosa glimlachte toen haar vriendin haar zoals gewoonlijk bij de verkeerde naam noemde. ‘En de vader, ben je ooit van plan hem te vertellen dat hij een zoon heeft?’

‘Zelfs al zou ik dat willen, dan zou ik niet weten hoe ik dat moest aanpakken. Veel meer dan onze voornamen hebben we

namelijk nooit uitgewisseld. Het enige wat ik over hem weet, is dat hij Ben heet, dat hij familie op de Caraïben heeft en dat zijn... klokkenspel behoorlijk indrukwekkend was.'

'Big Ben, dus,' grapte Rosa terwijl ze naar het keukentje achter de winkel liep om thee te zetten. Toen ze hoorde dat Titch een van haar vaste klanten naast een zak hondenvoer ook wat vogelzaad aanbood, glimlachte ze. Haar vriendin was altijd al een fantastische verkoopster geweest.

Om Titch wat op krachten te laten komen, bracht Rosa naast twee koppen thee ook een groot bord vol koekjes mee. De kersverse moeder pakte er meteen twee om in haar thee te dopen.

'Ik kan wel wat extra energie gebruiken,' mompelde ze, waarbij de kruimels in het rond vlogen. 'Hij zal zo wel wakker worden. Maar goed, Rose, genoeg over mij. Hoe gaat het met meneer en mevrouw Smith?'

'Heel goed, dank je. Ik kan nog steeds amper geloven dat ik getrouwd ben. Het is allemaal zo snel gegaan.'

'Maar jullie zijn ook zo'n romantisch paar. Ooit hoop ik zelf net zo'n liefde als die van jullie mee te maken.'

'Ik moet inderdaad zeggen dat Josh echt een droomman is. Al word ik het inmiddels wel aardig zat dat hij doordeweeks steeds in de stad zit en we nog steeds niet op huwelijksreis zijn geweest.'

'Zoals ik al zei, kan ik hopelijk snel weer wat winkeldiensten van je overnemen. Mijn moeder heeft zelfs een speciale cape met dolfijnen erop voor me gebreid zodat ik hier niet halfnaakt in de winkel hoef te zitten om Theo te voeden.'

'De meeste mensen in de Bay zijn er toch allang aan gewend dat je hier continu halfnaakt rondloopt?'

'Heel grappig.'

'Ik maak maar een geintje. Je weet toch dat ik hartstikke gek op je ben, Titch Whittaker.'

‘En ik op jou.’ Zodra Theo begon te huilen, sprong Titch op.
‘Daar gaan we weer!’

‘Als hij op een dag de volgende Tom Jones blijkt te zijn, vind je het waarschijnlijk lang niet meer zo erg dat hij zijn longen nu alvast flink oefent.’

Titch nam de baby mee naar boven om zijn luier te verschonen. Ondertussen haalde Rosa een bezem door de winkel en maakte ze een lijstje van de spullen die ze wilde bestellen. Toen Titch met een inmiddels slaperige Theo terugkwam, hielp Rosa haar de kinderwagen naar buiten te sturen.

‘Bel je me nog?’ riep Rosa haar vriendin na. Titch stak gauw haar hand op en wiegde ten afscheid even met haar smalle heupen.

Cockleberry Bay mag dan pitteresk zijn, saai is het er nooit

Rosa heeft alles wat haar hartje ooit begeerde. Ze runt een eigen winkeltje in Cockleberry Bay met haar trouwe teckel Hot aan haar zijde en ze heeft de liefde leren kennen. Maar liefde kent ups en downs, en dat ontdekt ook Rosa al snel. Ze heeft reden om te geloven dat haar vriend een affaire heeft en ze gaat daar bijna aan onderdoor. Het is hoog tijd om zichzelf bij elkaar te rapen en minder afhankelijk te worden van een man, en vooral om zich niet te laten meeslepen door angst en jaloezie.

Ik zie je in Cockleberry Bay is het tweede deel van de populaire feel-goodserie, waarin alle kleurrijke inwoners van het Britse kustdorpje weer van de partij zijn.

Nicola May maakte met haar **Cockleberry Bay**-serie haar droom waar: als self-made schrijver schopte ze het tot bestsellerauteur! Haar hartverwarmende en grappige serie over Rosa (en Hot) stond meerdere weken in de bestsellerlijsten.

‘Heb je behoefte aan ontspanning, een heerlijk verhaal met een donker randje maar vooral veel humor? Dit is het!’
BookaddictNL over *Het winkeltje in Cockleberry Bay*

NUR 340

9 789020 537628